

Василий КРАВЧУК.

Белые пятна, «черные дыры»...

Свидетельства очевидцев нередко перечеркивают официальную информацию, поэтому многое в интервью с подполковником КГБ в запасе **Владимиром КОЗЛОВСКИМ** может показаться неожиданным...

Засекреченная командировка

В декабре 1980 года руководство сообщило, что мне предстоит командировка в Афганистан, — начал свой рассказ Владимир Козловский. Для меня это не было неожиданностью, поскольку до этого в КГБ СССР в Москве у меня забрали паспорт и предупредили о деликатном поручении, которое я должен буду выполнять в Афганистане параллельно со своей основной задачей. Штурм дворца Амина уже произошел: спецподразделение КГБ «Земит» и спецподразделение ГРУ «Гром» перебили его охрану из советских солдат — таджиков и узбеков, и наши войска вошли в Афганистан, но об этом писали и рассказывали в последнее время достаточно много.

С какой целью вас послали в Афганистан?

О цели командировки не сообщали, сказали: сдать удостоверение, вещей не брать, захватить только самое необходимое, — зубную щетку, пасту и так далее. Кроме меня в «афганской» группе оказалось еще шестеро офицеров КГБ из Беларуси. Рано утром мы вылетели в Ташкент, где, вопреки обещаниям, нас никто не встретил, и только потом выяснилось, что нужно лететь в Фергану. В Фергане нас тоже не ждали, и мы без документов, как бомжи, бродили по незнакомому городу, тешась пытаясь узнать у шарахающихся людей, где находится КГБ. Наконец удалось выловить мичмана — который через дежурного по своему управлению связался с управлением госбезопасности и сообщил о нашем появлении. И нас отвезли на место дислокации десантной дивизии, которую отпраздновали в Афганистан. Народу со всего Союза там собралось немало. На второй день после прибытия нас попросили: «Кто умеет печатать на машинке без ошибок?» Вышли я и еще один офицер. Выбрали почему-то меня, сказали: «Будешь оформлять заграничные паспорта!» Выделили секретаршу, кабинет в УКТБ по Ферганской области и принесли ворох фотографий. Напортом выдалась «от форм» — смотрел на фотографии, прикидывал возраст и печатал, скажем: Иван Герасимов, год рождения такой-то... И сразу же ставил печать.

А зачем это нужно было?

Никто из близких не знал, куда нас отправляют, а мы были потенциальными свидетелями, и если бы кто-то поинтересовался: почему вы поехали в Афганистан, не твоих документов нет, так что вроде бы ты там и не был!

Вы изготавливали паспорта только для белорусской группы?

Абсолютно для всех, работая день и ночь, штук триста оформили! Раздавали их всем уже в Кабуле.

Но цель командировки вам все-таки объяснили?

Владимир Козловский (справа) в Афганистане.

— Из нас сформировали первые подразделения «Каскада», которые должны были создать в Афганистане советскую агентурную сеть, ведь афганская война, как я потом понял, была авантюрой с дальним прицелом! Кстати, о вводе наших войск в Афганистан мы знали задолго до того, как это произошло. Все обучались на шестимесячных курсах в Ташкенте в 1978–1979 годах, а там преподаватели этого не скрывали. Точного времени только не знали.

Жесткая посадка

С офицерами КГБ в Афганистан летели солдаты-пограничники. Все мы погрузились на АН-22 — огромнейшие грузовые «антен», заполненные ящиками с оружием, усеялись, как вороны, сверху на сетки, предельно поворачиваясь вперед, чтобы включить десантирующий сигнал-реву, когда будем пересекать границу. Они пообещали: «Сделаем! Как границу будем перелетать, налейте по сто граммов!» А нас на границе предупредили, что в Афганистане сухой закон и более двух бутылок водки с собой брать нельзя. Потом оказалось, что там

есть все, были бы деньги! В общем, налили мы, включили сигнал, и в этот момент самолет провалился в воздушную яму, водка выплеснулась, и кружились оказались сухими. Там не отметили перелет через границу! В Кабул прилетели ночью, самолеты разгрузились и полетели обратно, а мы остались на восточном полюсе, потому что опять-таки нас никто не встречал!

А сами пробрались в город не пытались?

— Какое там! Стреляют со всех сторон, а кто в кого — не поймешь! С гор стреляют, со стороны полуповешенных палаток стреляют, где, как выяснилось потом, охрана аэродрома находилась, а мы все время находились в каком-то полупустынной из-за того, что регулярно недосыпали!

Короче говоря, вы сразу же попали на войну?

— Да нет, настоящая война началась весной, просто у афганцев к этому времени скопилось много оружия, между ними происходили постоянные стычки, некоторые вместе с семьями перебрались в Пакистан и палили по дороге по вражеским войскам. Ну, и какие-то военные действия велись! В общем, легли мы на асфальт, как мыши, и нас

никто не заметил. А холода же — ужасный! Кое-как продержались до рассвета, а утром прилетели самолеты и развезли нас по зонам, на которые был условно разделен Афганистан. Я попал в Мазари-Шариф, что в переводе означает «могила Шарифа», — второй после Кабула город. Ну, может, он немного уступает и Кандагару. В Мазари-Шарифе есть кое-какая промышленность и удивительно красивая мечеть. Когда мы летели, самолет поблибли, вышел летчик, сказал: «Приветствую вас в Мазари-Шарифе! Будем в гряды!» Я за пояс привалялся к десантному тросу, думаю: «Ну, сейчас грохнет!» И прокнуло! Все бросило вперед, но приземлились удачно: из одиннадцати солдат и семей офицеров только один руку спомал! Самолет завалился на бок, крыло отвалилось, а второе торчало, как плавник у рыбы. Через дырку и десантный лок грязь, глина прет, залило все, и нас в том числе.

Вы обосновались в самом Мазари-Шарифе?

— Мы жили не в самом городе, а на двух английских виллах, где когда-то останавливались англичане. Приезжали они зимой, потому что на виллах имелось печное отопление, а летом там жить совершенно невозможно: жарилась, ни одного дерева, под которым можно было бы спрятаться от солнца! С приходом лета мы соорудили бассейны: вырыли котлованчик, застелили прорезиненной палаткой и получили хоть какое-то спасение! До нас там обитали пограничники, которые ночевали в центре города, где находились афганские МВД и ХАД — местная служба безопасности, — там было спокойно. А мы ночевали на виллах, если это можно назвать таковой. Тенился в Афганистане быстро, и сразу же начиналась палба, особенно с весны покая не было! У нас над кроватями висели автоматы, стоит глаза закрыть, сразу начинаешь биться! Хватаем автоматы, выскакиваем и тоже начинаем палить!

Куда?

— А куда поало, там же вспыхивало со всех сторон, попробуй, ориентируйся, в какую сторону стрелять! И так во всем, а в четыре утра уже выезжал надо, чтобы днем технику не перегреть.

Но так же можно с ума сойти, никакая нервная система не выдержит такого напряжения!

— Мы там прожили месяцев семь и все время находились в каком-то полупустынной из-за того, что регулярно недосыпали!

«Каскад» в действии

— Каким образом сотрудники «Каскада» создавали агентурную сеть в Афганистане? — поинтересовался я у Козловского.

Допустим, задерживают кого-то афганского происхождения, в саду в тюрьму, беседу с этим человеком и беру у него бумагу о том, что он согла-

сен с нами сотрудничать. Причем мне совершенно безразлично, какое преступление он совершил. Я настаиваю на освобождении, и афганские власти его отпускают. Документ я беру в аэропорт, передаю нашим летчикам, те отвозят его в Москву в соответствующую структуру, откуда я по телефону получаю подтверждение.

И многих вам удалось завербовать? Сотни две, три?

— Мне нет, но весь «Каскад» завербовал гораздо больше. Меня воль послали в Афганистан с этой же миссией еще раз: с 1984 по 1986 год я пробыл там советником следственного управления ХАД. И удавалось мне иногда завербовать человека десять в месяц.

В документе указывались настоящие данные агента, кличка?

— И то, и другое, и вообще — самые исчерпывающие данные.

А почему афганцы соглашались на сотрудничество?

— Потому что прекрасно понимали, что это гораздо лучше, чем сгнить от голоду в тюрьме.

Допустим, человек дал расписку, его отпустили, а он исчез, махнул, скажем, за рублем?

— Ну и пусть! Он все равно уже наш, в какой бы точке земного шара ни находился. Это пятая колонна, которую мы оставляли после себя. Кто-то из них бегал в Индию, кто-то — в Пакистан, кто-то — в Африку, но если понаблюдать, его можно найти, где бы он ни находился.

Они проходили специальное обучение? Им давали спецтренинги?

— Никакого обучения и никаких инструкций! Агент должен ждал момента, чтобы выполнить то, что приказано. А афганцы — люди обаятельные.

А если кто-то откажется?

— Не откажется, потому что знает в этом случае не потерится ни ему, ни его семье, и мы об этом всех предупреждали.

Возможно ли сразу активизировать всю созданную вами сеть?

— Это нереально: она существует до сих пор, но разбросана по всему миру, и меня приводит в восторг мысль, что, может быть, именно эти люди занимают зыбкие в разных странах, потому что связаны своими расписками о сотрудничестве.

Вы допускаете, что их используют Россия?

— Я этого не исключаю, потому что именно в Москве в архивах хранятся их расписки, которые можно расшифровать как компьютером, но с таким же успехом их могут использовать и американцы, и англичане, и ливийцы, и иракцы. После ухода советских войск завербованные нами агенты вполне могли показаться перед кем угодно, и их запросто могли перевербовать...

Анна АРТИШКЕВИЧ.

(Продолжение следует.)

150 лет пытания и адказаў з гісторыі Беларусі

128. Як бальшавікі рэфармавалі беларускую мову?

Большавікі імкнуліся да стварэння імперыі, у якой усе было б аднастайнае, стандартнае. Ім належыць ідэя «лішня моў», г.зн. пераходзіць усіх народаў на рускую мову. Першы этап гэтага «лішня» — збліжэнне моў, якое ажыццяўлялі прыму-совымі, разпрэснутымі метадамі.

Беларуская літаратурная мова адраждалася ў XIX — пачатку XX стагоддзя. Складаліся граматыкі, слоўнікі, стваралася навуковая тэрміналогія. Але праца гэта была палатойна спыненая. Напрыканцы 20-х гадоў бальшавікі ўдзялі абавязавалі мовазнаўцаў у школьніцтві і за некалькі хваляў разпрэсілі вынішчылі фізічна. Сярод іх —

Браніслаў Ларышкевіч, Вацлав Ластоўскі, Язэп Лёсік, Сімян Некрашэвіч, Мікола Байкоў, Язэп Воўк-Левановіч, Мікола Каспяровіч, Пётр Бузук ды іншыя.

«Варожымі» былі абвешчаны і іхныя працы, у тым ліку паставы Акадэмічнай канферэнцыі па рэфарме правапісу 1926 года, прасект рэфарму правапісу 1930 года. У 1933 годзе беларуская мова паспешліва, без граматычнага абмеркавання, дэкрэтам накінулі бальшавіцкую рэфарму. Мэтай яе было «ліквідаваць штучны бар'ер паміж беларускай і рускай мовамі», г.зн. спыніць развіццё беларускай мовы, пазбавіў яе нспуўтнага алічча. Скасавалі мекі знак, які абазначав паміж-чэныя (песня, пачына, зьява, з'яна) сталі пісаць не чэска, а на расійскі лад (песня, чэска, на быў — не быў), у выніку чаго пачало страчвацца характэрнае для беларускай вышэрэнне.

Запачыначыя словы мелі пісацца ўжо не на захаваных, гэтае — не гэтае, а на расійскі лад (песня, чэска, на быў — не быў), у выніку чаго пачало страчвацца характэрнае для беларускай вышэрэнне.

Запачыначыя словы мелі пісацца ўжо не на захаваных, гэтае — не гэтае, а на расійскі лад (песня, чэска, на быў — не быў), у выніку чаго пачало страчвацца характэрнае для беларускай вышэрэнне.

Запачыначыя словы мелі пісацца ўжо не на захаваных, гэтае — не гэтае, а на расійскі лад (песня, чэска, на быў — не быў), у выніку чаго пачало страчвацца характэрнае для беларускай вышэрэнне.

Запачыначыя словы мелі пісацца ўжо не на захаваных, гэтае — не гэтае, а на расійскі лад (песня, чэска, на быў — не быў), у выніку чаго пачало страчвацца характэрнае для беларускай вышэрэнне.

Запачыначыя словы мелі пісацца ўжо не на захаваных, гэтае — не гэтае, а на расійскі лад (песня, чэска, на быў — не быў), у выніку чаго пачало страчвацца характэрнае для беларускай вышэрэнне.

Запачыначыя словы мелі пісацца ўжо не на захаваных, гэтае — не гэтае, а на расійскі лад (песня, чэска, на быў — не быў), у выніку чаго пачало страчвацца характэрнае для беларускай вышэрэнне.

Запачыначыя словы мелі пісацца ўжо не на захаваных, гэтае — не гэтае, а на расійскі лад (песня, чэска, на быў — не быў), у выніку чаго пачало страчвацца характэрнае для беларускай вышэрэнне.

Запачыначыя словы мелі пісацца ўжо не на захаваных, гэтае — не гэтае, а на расійскі лад (песня, чэска, на быў — не быў), у выніку чаго пачало страчвацца характэрнае для беларускай вышэрэнне.

Запачыначыя словы мелі пісацца ўжо не на захаваных, гэтае — не гэтае, а на расійскі лад (песня, чэска, на быў — не быў), у выніку чаго пачало страчвацца характэрнае для беларускай вышэрэнне.

Запачыначыя словы мелі пісацца ўжо не на захаваных, гэтае — не гэтае, а на расійскі лад (песня, чэска, на быў — не быў), у выніку чаго пачало страчвацца характэрнае для беларускай вышэрэнне.

Запачыначыя словы мелі пісацца ўжо не на захаваных, гэтае — не гэтае, а на расійскі лад (песня, чэска, на быў — не быў), у выніку чаго пачало страчвацца характэрнае для беларускай вышэрэнне.

Запачыначыя словы мелі пісацца ўжо не на захаваных, гэтае — не гэтае, а на расійскі лад (песня, чэска, на быў — не быў), у выніку чаго пачало страчвацца характэрнае для беларускай вышэрэнне.

Запачыначыя словы мелі пісацца ўжо не на захаваных, гэтае — не гэтае, а на расійскі лад (песня, чэска, на быў — не быў), у выніку чаго пачало страчвацца характэрнае для беларускай вышэрэнне.

Запачыначыя словы мелі пісацца ўжо не на захаваных, гэтае — не гэтае, а на расійскі лад (песня, чэска, на быў — не быў), у выніку чаго пачало страчвацца характэрнае для беларускай вышэрэнне.

Запачыначыя словы мелі пісацца ўжо не на захаваных, гэтае — не гэтае, а на расійскі лад (песня, чэска, на быў — не быў), у выніку чаго пачало страчвацца характэрнае для беларускай вышэрэнне.

Запачыначыя словы мелі пісацца ўжо не на захаваных, гэтае — не гэтае, а на расійскі лад (песня, чэска, на быў — не быў), у выніку чаго пачало страчвацца характэрнае для беларускай вышэрэнне.

Запачыначыя словы мелі пісацца ўжо не на захаваных, гэтае — не гэтае, а на расійскі лад (песня, чэска, на быў — не быў), у выніку чаго пачало страчвацца характэрнае для беларускай вышэрэнне.

Запачыначыя словы мелі пісацца ўжо не на захаваных, гэтае — не гэтае, а на расійскі лад (песня, чэска, на быў — не быў), у выніку чаго пачало страчвацца характэрнае для беларускай вышэрэнне.

Запачыначыя словы мелі пісацца ўжо не на захаваных, гэтае — не гэтае, а на расійскі лад (песня, чэска, на быў — не быў), у выніку чаго пачало страчвацца характэрнае для беларускай вышэрэнне.

Фрагмент старонкі газеты «Звязда» за 28 жніўня 1933 года з паставой аб мовнай рэфарме. Неадкладна яе бальшавікі абарунтавалі гэтак: «Беларускі нацыянал-дэмакратызм, выходзячы са сваіх буржуазных, кантэррэвалюцыйных мэ, праводзіў падарыную, школьніцкую работу як на заспадарочнай, так і на культурнай фронце, у тым ліку ў галіне мовы, тэрміналогіі і правапісу. Нацыянал-дэмакратызм імкнуўся ўсім мерамі і спосабамі адарваць беларускую літаратурную мову ад мовы шырокіх беларускіх працоўных мас, стараў іштучны бар'ер паміж беларускай і рускай мовамі і засмечываў беларускую мову рознымі сурдымаклямі і буржуазнымі вульгарызмамі.

Існуючы беларускі правапіс значна засмечываў нацыянал-дэмакратычнымі плавямі і таму падлягае змяненню. Такім чынам, правапіс беларускай мовы цалкам падпарадкаваўся задачам выхавання працоўных мас у духу пралетарскага інтэрнацыяналізму».

вочная абсурднасць гэтых правапісав урвала на нашу мову ад іх прыняцця.

Русіфікацыя пераінчыла слоўнікі нашай мовы. Асабліва нянавіш у бальшавіцкую выклікалі справядныя і самабытныя беларускія словы, якія нянавіш у бальшавіцкую «кулацкім». Партыйныя загады патрабавалі ўкладваць слоўнікі паводле «пралетарска-інтэрнацыянальнага» прыпытку. Варшавы такіх «дасягненняў» стаў слоўнік пад рэдакцыяй А.Алексаўскага (1937 г.), дзе знаходзіліся словы «забываць», «неўстрашым», «бразды», «рукалісы ж раней падрыцаліх беларускіх слоўнікаў пайшлі пад нож, і для наўдальнаў загінуты шматтомы «Слоўнік жывой беларускай мовы», двухтомны расійска-беларускі і беларуска-расійскі слоўнікі, польска-беларускі і беларуска-польскі, эсперанца-беларускі і беларуска-эсперанца, латышка-беларускі, гістарычны...

На загад з партыйных кабінетаў зрусіфікавалі расійска-беларускі слоўнік 1935 года.

Да беларускіх слоў дапісалі расійскія сінонімы, ставячы іх часта на першае месца: рас, батрак — бел, батрак, парабак;

большык — гэспінен, большак; поезд — поезд, цінгіні, мінуце — мінута, хвіліна. Яшчэ далей пайшоў слоўнік 1982 года, які рэкамендаваў ужываць поруч са словамі «вапска», «бусак» таксама белка, баток і г.д. У 50-х гадах беларуская мовазнаўца прывялі з Масквы новыя загід русіфікацыі граматыкі беларускай мовы, што і дэзавальна ў двухтомным акадэмічным «Граматыцы».

Сёння расійскія мовныя элементы пранізваюць слоўтаварнальную сістэму нашае мовы. Пад чужаземным углядам мы і шпер стрываем нацыянальныя сінтаксіс, фразеалогію, тэрміналогію («дзальмі»), «праздзел» у матэматыцы, «скорасць» і «рычак» у фізіцы, «свінец» і «раствор» у хіміі, «засядацель» і «наследнік» у юрыспрудэнцыі і да т. п.). Гэта да шавіністам падставы зневажаць беларускую мову, называць яе «істэчорным рускім языком», «грубым дыалектам рускага языка», зьяўляю прэ яе нязразумелай. Пара нам пазбавіцца чужой бальшавіцкай спалчэнні і аднавіць самабытнасць нашае мовы.

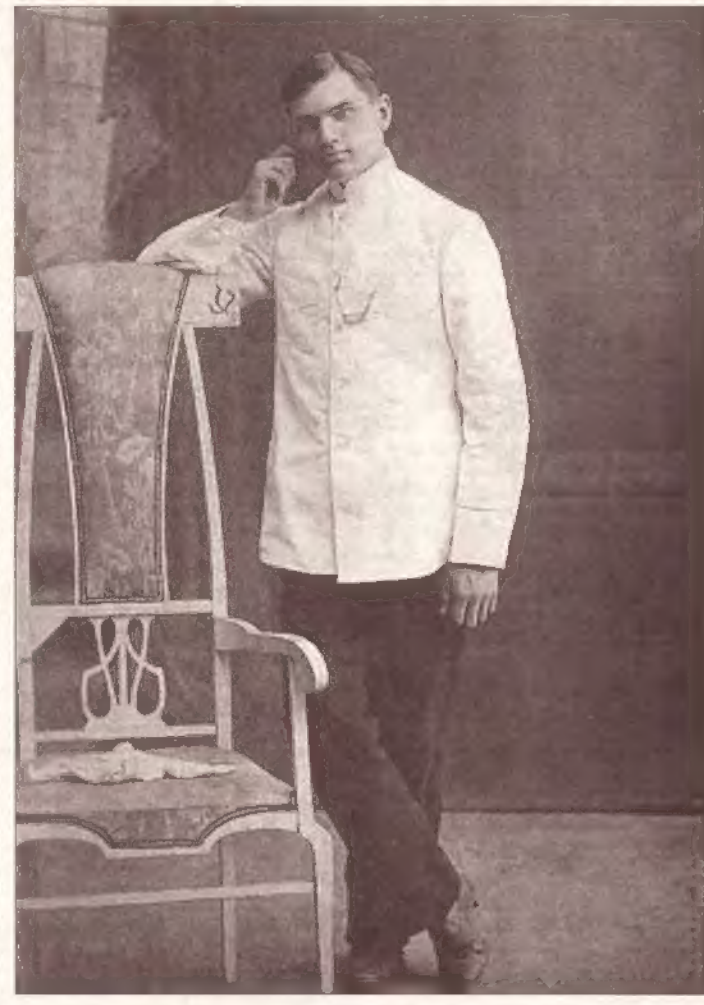
Янка ВОЙНІЧ.

129. Калі паўстаў хрысціянска-дэмакратычны рух у Беларусі?

Хрысціянска-дэмакратычны рух узнік на пачатку XX стагоддзя ў асяроддзі Слухавой Пецярбургскай духоўнай акадэміі, а таксама ў гуртках настаўнікаў і каталіцкай святароў у самой Беларусі. Датой арганізацыянага афармлення Беларускай Хрысціянскай Дэмакратыі (спачатку яна называлася Хрысціянская Дэмакратычная Злучнасць) лічыцца травень 1917 года. Запачыначыя шлях развіцця грамадства і парламентарныя формы барацьбы. Выступала супраць талітарызму — фашызму і бальшавізму. Мела свой друкаваны орган — газету «Крыніца» (з 1926 года — «Беларуская Крыніца»).

Пасля Рыжскай змовы Беларускай Хрысціянскай Дэмакратыі працягвала дзейнасць на тэрыторыі Заходняй Беларусі, якая ады-шла да Польшы (сялябца партыі знаходзілася ў Вілені). Падарвала там нацыянальную свядомасць сярод беларускага насельніцтва вёск і мястэчкі, заклікала адстойваць права на беларускую мову ў школах і ў рэлігійным жыцці. Для ўзмацнення свайго ўплыву сярод сялян хрысціянскія дэмакратыі заклікалі ў 1926 годзе ў Вілені Беларуска інстытут таспадаркі і культуры. Ад 1927 года збіралі партыі, паводле змяну ў Статуте, маглі быць не толькі каталікі, але і праваславныя. Гэты крок даў ім магчымасць стаць лідарам сярод партыі Заходняй Беларусі.

Павелічэнне колькасці сяброў БХД не магло не турбаваць тагачасныя акупацыйныя польскія ўлады. Асабліва ўзмацніў яны кантроль за Беларускай Хрысціянскай Дэмакратыяй пасля таго, як у лютым 1936 года паміж Беларуска інстытутам таспадаркі і культуры і Таварыствам беларускай школы было падпісанае пагадненне ў справе змянення за школы на роднай мове. Там часам у самой партыі ў сувязі з разразжэннямі яе ў Беларусі нацыянальныя аб'яднанне абдысь пацелі на дэмакратыі і кансерватары. Кансерватары на чале з Вінцусам Галіцкім утварылі арганізацыю — Беларуска Народны Фронт, а Беларуска

Янка Пазыняк, кіраўнік Беларускага Нацыянальнага Аб'яднання. Здымак зроблены ў Вілені ў 1915 годзе.

У 1913–1915 гадах разам з Антоніам Бычкоўскім, Ядвігініем Ш. І. Балаславам Пачопкам выдаваў у Вілені першую каталіцкую газету «Беларусь». У 1928–1936 гадах рэдагаваў газету «Беларуская крыніца», а з 1938 года — газету «Хрысціянская думка». Усе свядомы жывіць ён прывяцкую службінку свайму народу, змагаўся за нацыянальныя правы беларусаў. Праз гэта не раз пераследваўся польскімі ўладамі, сядзеў у турме.

У сакавіку 1939 года савецкая карныя органы арыштавалі Янку Пазыняка. З таго часу аніяк не вестак пра яго няма.

Нацыянальныя аб'яднанне ўзначалі Янка Пазыняк. Пасля далучэння Заходняй Беларусі да СССР многія хрысціянскія дэмакраты былі разпрашаныя (сярод іх Янка Пазыняк, Адам Станкевіч, Станіслаў Грынкевіч, Янка Шутавіч, Фабіян Абрамковіч), некаторыя пайшлі час як маглі працягвалі працу на харьскіх Бежыцкіх, іншыя выехалі за мяжу.

Юрась БЫКАЎ. Тэкст да ілюстрацыі падрыхтаваў Зміцер САНЬКО.

Амерыканцы за чатыры дні постройт в Афганистане новую авиабазу

Подразделения американских военно-воздушных сил приступили к строительству новой авиабазы на территории Афганистана, которая будет способна принимать большегрузные транспортные самолеты. В Пентагоне считают, что это должно повысить безопасность региона. Местом для базы была выбрана расположенная на границе с Пакистаном пустынная провинция Пактика. Доставка грузов на наземные части могут почти сразу включаться в операцию по ликвидации остатков «Талибана» и поисков лидеров «Аль-Каиды».

Сооружение авиабазы началось в темноте, когда пять больших самолетов сбросили на плато строительное оборудование. Через некоторое время там же появились бульдозеры и люди. За четыре дня на выбранной территории должна появиться взлетно-посадочная полоса, способная принимать военно-транспортный самолет C-130, а со временем и более крупные воздушные суда.

Главный английский сыщик пройдет по следам принцессы Дианы

Глава Скотланд-Ярда, сэр Джон Стивенс, отправится в Париж, чтобы пройти последний маршрут принцессы Дианы. Эти шаги будут предприняты по просьбе королевского коронера (следователя, ведущего дела о насильственной или скоростной смерти) графства Суррей Макла Берджесса, ведущего расследование обстоятельств гибели принцессы Дианы и ее друга Доли аль-Файеда. Напомним, что принцесса Уэльская погибла семь лет назад, когда автомобиль, в котором она находилась, на полной скорости врезался в одну из колонн в парижском туннеле Альма. Официальная версия, озвученная французской полицией, гласит, что причиной катастрофы стало превышение скорости, также погибшим водителем Анри Полем, который шел за руль в состоянии алкогольного опьянения.

Однако отец погибшего вместе с Дианой Доли аль-Файеда, миллионер Мохаммед аль-Файед, утверждает, что их смерть была не случайной. Он уверен, что авария была подстроена британской секретной службой.

Хамид Карзай призвал талибов прийти на избирательные участки

Президент Афганистана Хамид Карзай обратился к участникам движения «Талибан» с призывом принять участие в намеченных на сентябрь парламентских и президентских выборах. Глава афганского правительства отметил, что нацелен таким образом достичь мирного соглашения с противоборствующими Кабулу силами. Один из высших руководителей талибов мулла Дадулла незамедлительно отверг предложение Карзая и повторил угрозу сорвать первые общенациональные выборы.

Изначально выборы в органы исполнительной и законодательной власти Афганистана были намечены на июнь, однако по рекомендации ООН из-за соображений безопасности голосование отложили до осени.

Британские «бобби» заглянут в глаза каждому прохожему

Британская полиция получит право делать сканирование радужной оболочки глаза и брать отпечатки пальцев у граждан в обязательном порядке. Как сообщается на сайте газеты Independent, такие полномочия правоохранительные органы Великобритании получат по новому закону о создании национальной базы биометрических данных, проект которого будет вскоре опубликован. Британский министр внутренних дел Дэвид Бланкетт подтвердил, что полицейские смогут сравнивать отпечатки пальцев или иные биометрические параметры, даже если у человека не будет при себе необходимых документов.

Согласно проекту, введение биометрических паспортов должно состояться через три года, в 2007-м, а взятие биометрических параметров станет обязательным к 2013 году. Защитники гражданских свобод выразили обеспокоенность этим проектом, и министр настаивает на том, что законопроект будет внесен в парламент уже этой осенью после того, как будут разрешены технические проблемы.

К 2

ЗАКУЛИСЬЕ

ЧУЛІ?

РАЗВІТАННЕ З СЯБРАМ

Дар'я СЕННАЯ:

«Я счастлива!»

На днях во Дворце культуры железнодорожников прошел открытый конкурс «Мисс Весна-2004». В нем приняли участие 11 минских красавиц. Звание самой обаятельной получила только одна...

Конкурсная программа состояла из четырех довольно сложных этапов. Девушки должны были раскрыть себя как личность, продемонстрировать свои хореографические и артистические способности, оригинально оформить композиции из фруктов. В заключение все участницы конкурса представили перед зрителями и жюри в свадебных нарядах, предоставленных фирмой «Юнона».

В состав профессионального жюри вошло 12 человек. Среди них директор модельного агентства «Тамара» Тамара Гончарова, директор компании «Ori-Flame» Виталий Простота, артист шоу-програмы группы «УИ» Виталий Рудинский и другие.

Обладательницей титула «Мисс Весна-2004» стала участница Минского профессионального лицея №4 Дар'я Сенная. «Это потрясающе! Я счастлива!» — воскликнула Дар'я, получив корону «Мисс Весны».

Победительнице торжественно вручили приглашение на две персоны в ресторан-фальш-рок «Добрые мысли», абонемент на посещение фитнес-центра «Галаспорт» в Ледовом дворце и салона красоты «Holiday».

Первой вице-мисс «Весна-2004» стала Жанна Смагулова, также получившая подарки и призы от спонсоров конкурса.

Ольга БЕЛАЯ.
Фото Е. ДЕНИСЕНКО.

Вінчук Вячорка і Партыя БНФ падаюць у суд на Пракопава

Напярэдадні галавіны чарнобыльскай трыгеды прапанаваў машыну Лукашэвіча не патрабавала падпісання спецыяльнай на беларускай мове і правай хваляе. Некта Пракопаў у сюжэце «Шлях у нікуды» вачэрняй праграмы «У цэнтры увагі» заявіў, нібыта «старшыня Партыі БНФ Вячорка паабяцаў у выпадку прыходу БНФ да ўлады спыніць падтрымку чарнобыльскіх рэгіёнаў».

Вінчук Вячорка так каментаруе гэтую абуральную падзею:

— Кожны, хто ведае гісторыю чарнобыльскага пытання, ведае таксама, што зрабіў Народны Фронт для змянення наступстваў бяды, а што псыя нарабці Лукашэвіч з падтрымкай. Менавіта БНФ прымуся ўладу прызнаць, што абяцанне катстрофа, і ўрашце прыняць гэтакую канцэпцыю беларускіх вучоных — спыніць выбар харчовай прадукцыі ў забруджаных рэгіёнах, а з найбольш забруджаных перасяліць людзей. Гэтыя захады

Прадстаўніцтва клопатам пра здароўе і жыццё ісправілі і бачылі палітычны бастару, дзе бачылі ні жылі. Калі ж да ўлады дарваўся дачасны, а яго не вельмі хваляе, што будзе пасля яго, было вырашана: танней і спакойней будзе і харч там вырабляць, і людзей вымуся заставацца. А паколькі эканоміка імпульс руйнавалася, то і люты ў чарнобыльскіх і лідэраў падбаралі. Мы, Партыя БНФ, патрабуем вярнуць ім ільготы і зноў звярнуцца да прынятай Вярхоўным Саветам 12-га склікання канцэпцыі, якая збеража людское здароўе.

Хлусы кшталту Пракопава, хоць яны толькі хадуцькія вінішкі ў механізм прапанацы, павінны адказаць за паклёп, за перакладанне з хворага галавы на здаровае. І я асабіста, і Партыя БНФ падаюць на Пракопава і на «першы канал» у суд, — заявіў Вячорка.

Прэс-служба Партыі БНФ.

Разбойныя напады на пенсіянераў

Ноччу ў Столінскім раёне былі ўчыненыя два разбойныя напады на пенсіянераў.

У 3.20 ночы ў дом 78-гадовага пенсіянера з Давыд-Гарадка ўварваліся, выламуўшы дзверы, два мучныя ў масках. Пагражаючы бітай і падобным да пісталета предметам, яны забралі ў старога 140 тысяч рублёў, 20 долараў і 10 еўра.

Прэз паўтаніцы ў тым жа Давыд-Гарадку аблісало другое аналагічнае злачынства — дзе невялікая ў шапках і з бітай праніклі ў дом 69-гадовай жанчыны. Значнымі сталі збыць пенсіянерку, патрабуючы грошай. У гэты час працуе 12-гадовая ўнучка жанчыны і стала крычаць. Гэта напалохла злодзей, яны збеглі, пакінуўшы на месцы злачынства біту. Жанчына шпіталізавана з траўмай галавы.

Валентіна КАЗЛОВІЧ.

Любоў зямная

Аднаго разу, падаючы руку Алясе ПІСЬМЯНКАВУ ля трамвайнага прыпынку, я, напэўна, адрабасці сустрачы з гэтым светлым, таленавітым і дзейным пазмам, сказаў: «Каго любіш?». Аляска прагучаў, як і чакалася, адзіна магчыма: «Любоў Беларусі!». Сказана было намушана, як выдыхнуў. Я, калі пачуў жадаўня і такія натуральныя словы, падумаў, як да іх пасуе пісьмянікоўскае басавіты голас.

А да іх пасвалі і яго самавітая постаць беларуса, і ўся яго лязычная ды грамадская дзейнасць. Пра запавятную любоў Алясе Письменкову да Беларусі, асабіста рэдактару, а пачуў — светлая памяць тых, каго пазі траўну, скураху на матулі, башку. Правешы іх у апошнюю дарогу, Аляска сам пайшоў за імі так нечакана і так заўчасна! Шіе таму ягоны ўніверсітэцкі настаўнік Алег Лойка лезь перамагаў гарачыя слёзы на Кальварыйскіх могілках, прамаўляючы развітаньня словы...

Аляска Письменкову меў вялікае сэрца, якое, як аказалася, было ў іграх ад перанесенага прыкладу ў сэрце. Нездарма і Міхалей — светлая памяць тых, каго пазі траўну, скураху на матулі, башку. Правешы іх у апошнюю дарогу, Аляска сам пайшоў за імі так нечакана і так заўчасна! Шіе таму ягоны ўніверсітэцкі настаўнік Алег Лойка лезь перамагаў гарачыя слёзы на Кальварыйскіх могілках, прамаўляючы развітаньня словы...

29 красавіка ён, галоўны рэдактар самага дасціпнага часопіса, збіраўся ўручыць прэмію па выніках за мінулы год свайму аўтару Валерыю Стралко. Любіў любілі яго чытаць і слухаць. Ён прыгожа, выразна дэкламаваў свае вершы, быў чужым чужым на лязычных вечарынах і ў Даме літаратуры, і ў Даме дружбы ў Мінску, і ў многіх іншых установах. Помніш трапіна і прыкраснае Аляска слова ў Даме дружбы на прэзэнтацыі кнігі «Мелодыі журбы і надзеі» Лесі Українки, з чым днём народзінаў супадаў і ягоны.

Яго прыязнасць не ведала межэй. Не раз ён пытаўся ў мяне пра сына, які ўмудзіўся, калі вучыўся ў 80-й школе Мінска, дзе Аляска-студэнт праходзіў практыку. Сам ён пакінуў двух сыноў. Яны прадоўжылі род. Магчыма, і справу служэння нацыянальнай культуры.

Дарагі Аляска! Твая любоў зямная пакінула светлы след. Хай пухам табе зямелька будзе і шэраў нябеснае твай чыстай душы!

Васіль ЖУКОВІЧ.

ЛЁСЫ ЛЮДСКІЯ

Яе зорачка не згасла

Толькі што закончылася вайна. Хто да хат, хто да паліцыі, вярталіся ў вёскі людзі. Паволь, наладжваў хатні жыццё і ў шчыў Лукоўскай, што ў Столінскім раёне. Аднойчы надварчоркам вёску абляцела навіна:

— Шіе чула ты, суседка, — пыталася адна кабетка ў другой, — Аляксандр Курловіч жоніцца. Уладу барэ з чатырма дзецьмі.

А жонка мой! У сямёты пільва адно пал анным, ды ў яе чавер! Як жа яны жылі будучы ў пасляваеннай галечы?

Людзі ўсяляк сузілі-раділі, а яны, аб'яднаўшы свой небагаты скарб ды лязы, працавалі ад рання да зямраніцы. Усе, хто мог, завішчалі па гаспадарцы. Справа знакоўвалася нават самым малым дзецьмі.

Да дзяўчыны хлопчыкаў і дзяўчынак пася вайна наразілася яшчэ двое. Сярод іх была і маленёкая Надзея. Яна таксама рапа прызычалася да працы. Вучылася ў школе, потым была прадаўцом, рабочай у саўтэсе «Пераможца».

Не спрытуны і прыгожую дзяўчыну пачалі загладвацца хлопцы. Але яна чакала свайго, аднаго, з якім морула прайсці па жыцці як да морула дзён. Суджаната знайшла ў свай вёсцы. Ён працаваў трактарыстам. Гэта быў Міхалей Казялецкі.

Калі пажаніліся, пачалі будавацца. І на рабоче справіліся, і на будоўлі. А тут неўзабаве Бог дэтак паслаў. Сына назвала Генам, а дачку Таняй. Не было ў той дзіцячых асядаў ды салок. Дзіцё галавалі самі. Калі балыкі пайшлі заныта на будоўлі гэта хаты, яны забавіліся ся побач. І вось аднойчы дачка-дзетка Танечка пабегла на суседні двор, дзе была ссыпана нягасная вагна. Дзяўчынка за нешта зачэпілася і ўпала тварыкам проста ў белы пухі парашок. Трапіў у вачышчы шлях, і маленёкая памерла.

Патраваў бацькі, пагалаціла, а жыць трэба. Праз некаторы час нарадзілася ў іх Натаска. Толькі дзеці, што называлася, ад зямлі паднялася, толькі пайшлі ў школу, як іхно сям'ю ўнапалка новай бабей. Надзея Аляксандра ішла на свінарнік, дзе талы

працавала, і яе зб'іў п'яны трактарыст, што ехаў па высокай вуліцы.

Перадом шыгната пазванка — такі страшны дэягназ паставілі ўрачы Столінскай раённай балыцы. Маладая жанчына два разы была ў стане клінічнай смерці, доўгія месяцы ляжала на вышыжы. Многія талы сумія-ся, што выжыве, што некалі зможа хадзіць і працаваць. Многі, толькі не яна сама.

Мал зорачка не згасне, я абавязкова папраўлюся, бо хто ж будзе дэтак галаваць. Яны яшчэ такія маленёкія, — казала сявакам, якія прыходзілі ў балыцу правдаць талы перадаць сыпальны сыяныскі прысмак. На судна-ленны твары Надзеі Аляксандраўны з'яўлялася кволая ўсешка.

— Можна, і выкарэакца, — бачыў яе мужнасць і шярпенне, казала дзяткі.

І яна выжыла. І не толькі стала хадзіць, але і працаваць па гаспадарцы, а потым і на ферму вярнулася.

Хоць і шмат было ў Надзеі Аляксандраўны братоў і сябрэй,

хоць усе яны не супраць былі ўзяць да сябе старэнку маці, але свае апошнія талы будыцька прайшла ў сэрце. Надзея і Міхалей з вайкай ласкай і любоўю даглядалі яны сваю матулю. На іхніх руках і памерла.

Пахавалі маці, пагаравалі, а бяды ўжо зноў стаяла лід парог: дактары знайшлі ў Надзеі Аляксандраўны пухліну. Злаякасна. У акалячым аддзяленні абласной балыцы, што называлася, прайшла ўсе круці пекла. Ёй зрабілі апэрацыю, а потым правілі шчэжак ў такіх выпадках лязчэнне.

— Я і шпер папраўлюся, бо з кім жа дзеці застануцца? Хоць яны ўжо і падраслі, але маці чалавеку патрэбна ў любым узра-це, — казала суседкам па палатне, а талы толькі горка ўсміхалася ды змаўкаў з вачэй слёз: нясцерпа на даймаў свой і чужы боль і словы гэтай вясковай кабеткі, што была прыватарна дэсам да смерці, некаторым здавалася проста абсурдным.

Але яна зноў выжыла. Як нехта сказаў, «всем смертам назло». І дзіцяці сваіх вывучыла.

Сын скончыў інстытут і стаў інжынерам, дачка — бухгалтарам. Маюць свае сем'і, парадвалі бацьку ўнукам.

Надзея Аляксандраўна і Міхалей Міхалевіч Казялецкія ўжо на пенсіі. Але без справы не ўжывае. Трымаюць уласную гаспадарку. А яна дык яшчэ і на ферме дэжурныя начной свінаркай. Калі выдасца вольная галіна, то летам бжыць у лес па трыбы ці яці, дэкладэ-кеткі, якіх у агародчыку гэтай руплівай жанчыны вялікае мно-ства.

Ласкавая і светлая, як сонейка, яна сатравае сваім душэўным шпалом не толькі шматлікую радню, але і ўсіх, хто жыўе побач, каго сустракае на жыццёвай дароце, і кожную старэйшую дачку ці талы доўры-словы, ці то смяіны пачастуна-кам. Шчыра радуеся кожнаму дню і таму, што, нагледзячы на шчжкі выпрабаванні, яе зорачка не згасла.

Ляанарда ЮРГЛЕВІЧ.

Столінскі раён.

ТУРАГЕНЦТВА
«АЛТУС-ПЛЮС»
(Ліц. МСІТ №422
ад 24.05.2001—2006)
пры інфармацыйнай
падтрымцы МГА «Гісторыка»
30 красавіка — 3 мая
запрашае ў вандроўку
«Залатая
падкова
Львоўшчыны»

1-ы дзень. 18.00 — збор групы на д/с «Дружная», у 18.30 — адпраўленне.
2-і дзень. Зранку — прыбыццё на Львоўшчыну. Наведанне Жойквы (месца-фартыцы, адмыслова збудаванае ў 1594 г.). Пасля экскурсіі па Жойкве пераезд у Крэху. Агляда Базыльіскага манастыра ХУІ—ХУІІ стст., з іх палатным абразам св. Мікалая. Аглед у Львоў. Прыбыццё прыкладна ў 12.00—14.00. Уладкаванне ў гатэл. Вольны час для адпачынку і абеда. Агладвае экскурсію па горадзе (старая частка Львова занесена ЮНЕСКА ў спіс помнікаў сусветнай культурнай спадчыны). Пасля экскурсіі — вольны час.

3-і дзень. Зранку — аглед у Аляж. Экскурсію кара-леўскай замка, магчыма пабывае ў кавярні замка (3—4 у.а.). Наведанне Пад-гораў: замка, барочны касцёл, «італійскі» парк. Наведанне замка ў Залаччы. Заклучны пункт вандроўкі — замка ў Сыржы. Адпраўленне дадому (прыкладна ў 18.00).
4-ы дзень. Прыбыццё ў Мінск у 9 гадзін раніцы.

Кошт вандроўкі
Для дарослых 45 у.а. + 15.000 рублёў, для школьнікаў і студэнтаў 40 у.а. + 15.000 рублёў. Камісія для турагенцтва 5 у.а. + 15.000 рублёў.
Кошт уключна: прэзд аўто-бусам, ванчоўку ў гатэл «Львоў», экскурсію абслю-гоўванне без уваходных каткоў (кнігі ў замкі 0,1—0,5 у.а.).

Неабходныя дакументы: папастар, для непаўналетніх — натэралія па швэрджанні дазвол на выезд за мяжу ад абодвух бацькоў.
Заходзьце: Фабрышчыца, 9, оф. 13. Тэлефаны: 8-029-755-03-70, 222-88-76. <http://altusplus.narod.ru>

ГЛАС НАРОДА

Сельская больница — это не лечкомиссия...

Здраўствуйце, уважанае рэдакцыя газеты «Народная воля»! Не могу быць у сэрце ўспомінаць слова А. Лукашэнка на со-вешанні рукаводіцель Брэстскай абласці. Ён сказаў, што нашы балыцы прыватлілі в санаторіі, што пасля 3—5 дній нахаджэння в санаторію надо балыцы атправіць дамой і пускэй лэжак дама. Все, кромэ лэжак, доўжы прыносіць балыцы.

Так оно і есь, і уже давно. Поместить нашего «батьку» в такой санаторий районного или еще более малого масштаба хотя бы на один день, в палату на 7—8 человек (а лучше в коридоре), чтобы он лежал на дощечной койке под старым, страшным одеялом в сером равном белье. Пусть бы посл жиденького супа и каши на воде.

Александр Григорьевич, видимо, думает, что в периферийных больницах такие условия, как в так называемой лечкомиссии, или «белых людей». Давно он уже не лечился в сельской больнице, не знает, что там делается. Конечно, есть и нормальные, но во многих местах — просто жуль!

Трудяги, как он изволит всегда выражаться в своих речах о людях труда, не заслужили еще ни нормальных пенсий, ни приличного медицинского обслуживания. Все жутт лучшей жизни, верят обещаниям в предвыборные кампании.

Елена Павловна ПОЛОНСКАЯ.

МАЛОИЗВЕСТНЫЕ СТРАНИЦЫ

Взрыватели храмов

Сегодня в Слуцке не много кто найдется свидетелем того жуткого прилюдного выдальма, учиненного летом далекого 1935 года в центре города, когда в одно мгноненье от мощнейшего взрыва превратился в груду битого кирпича Свято-Николевский собор, возведенный на пожертвования верующих в 1885—1889 годы. Началому тому надрутаўству нід самым красівым в гораде храмом введ в 1920 год, когдот отступі-вася коўколка спужаніа даска, на когдот стаяў богабое-реш в будоўне, и тот, свалі-вася наземь, насмерть разбіліся.

Спустя шестнадцать лет о со-боре снова вспомнили местные власти: искали, кто бы мог взор-вать святыню? Кто конкретно отдалвал на то приказ и кто закла-дывал в здание толовые шашки, в гораде не зналі. Погаварывалі, что зноў рух военных из блі-жайшэго горадка.

И вот через семьдесят лет тайну раскрыл издаваемый в Рос-сии журнал «Военно-христиан-ский вестник» (он распространя-ется во всех странах СНГ, в ста-тее вестника «Великой Отечест-венной войны Николая Домаша-И» ныне Саввы становится Пав-лами» (имена взяты из Нового Завета. — М.Т.) рассказывается о судьбе известного в 60—70-е годы прошлого века православника, бывшего генерала Вооруженных сил СССР Петра Григорьевича Григоренко.

В начале 30-х после оконча-ния Военно-инженерной акаде-мии имени Куйбышева он при-был для прохождения службы в Белорусский военный округ, ко-торым тогда командовал коман-дарм 1-го ранга Иероним Убор-вич (расстрелянный в 1937 году). Петра Григоренко назначили на-чальником штаба саперного бата-льона 4-го стрелкового корпуса.

В своей автобиографической книге «Двадцать лет в строю» он пишет, что в 1934 году в батальон пришло распоряжение руково-дства Белорусского военного ок-руга. В нем говорилось, что ЦК Компартии Белоруссии предло-жил выделить саперов-подвиз-ников для взрыва собора в Витеб-ске над Западной Двиной. Крас-вель-собою стоял на высоком прав-вом берегу реки как чудт зодств-ва, которым любовались не толь-ко горожане, но и пассажиры прохадішх по реке судов.

Григоренко лично руководил подготовкой взрыва. Взрыв пре-дусмотрели оставить в здании одно мгноненье, чтобы трулой битого кирпича, за что Витеб-ский горсовет премировал под-визников «за отличное качество взрыва». Это было, как пишет автор книги, «похоже на 30 среб-реников».

Вскоре саперы Григоренко были приглашены в Минск, где р-вася с 9-этажным Домом пра-вительства оставался небольши-ми имен Куйбышева он при-был для прохождения службы в Белорусский военный округ, ко-торым тогда командовал коман-дарм 1-го ранга Иероним Убор-вич (расстрелянный в 1937 году). Петра Григоренко назначили на-чальником штаба саперного бата-льона 4-го стрелкового корпуса.

В своей автобиографической книге «Двадцать лет в строю» он пишет, что в 1934 году в батальон пришло распоряжение руково-дства Белорусского военного ок-руга. В нем говорилось, что ЦК Компартии Белоруссии предло-жил выделить саперов-подвиз-ников для взрыва собора в Витеб-ске над Западной Двиной. Крас-вель-собою стоял на высоком прав-вом берегу реки как чудт зодств-ва, которым любовались не толь-ко горожане, но и пассажиры прохадішх по реке судов.

Во все же выдальма подчи-ненных Григоренко по воле в-рушки тогдашнего ЦК КПБ в конце концов пробудили в душе генерала чувство вины. У него, как пишет в книге сам Петр Гри-горьевич, «в глазах стояли взор-ванные церкви и соборы, а также и ушелевшие. И я нашел способ отойти в конце 30-х годов

от дальнейшего участия в этом святотатстве».

Может, истинны в судьбе генерал-майора Григоренко ока-залось 7 сентября 1961 года, когда проходила партийная кон-ференция Ленинского района Москвы, делегатом которой он был от Военной академии имени Фрунзе. 10-минутное выступле-ние Григоренко произвело на де-легатов впечатление разорвав-шейся бомбы: он открыто слы-халось ли делт — затворил с-трибуны о появлении в партии и стране нового культа личности, предлагал усилить демократиза-цию выборов и широкую смеяне-мость кадров, их ответственность перед избирателями, вести борь-бу против бюрократизма, волю-киты, угодничества в партийных и военных инстанциях.

Естественно, после того вы-ступления в службе Григоренко произошёл крутой поворот. Его лишили мандата делегата конфе-ренции, сослали на Дальний Вос-ток, понизили в должности. 1 февраля 1964 года Петр Григо-рьевич был арестован, объявлен «сумасшедшим» и направлен в психбольницу...

Выйдя на волю через год, ра-бота прорабом на стройке, гру-зчик в магазине. Вскоре его вновь арестовали и опять заточили в психбольницу на 5 лет, хотя лечение там врачи не видели в нем «своего» пациента — усмат-

ривали только политический мотив наказания. Когда же в 1997 году ему потребовалось срочное хирургическое вмешательство, он предложил доверить операцию американским врачам, тем более что в США к тому времени уже проживал его сын Андрей. Вскоре после отъезда к сыну Петра Григо-рьевича, отставного генерала, ставшего к тому времени верую-щим человеком, указом Прези-дума Верховного Совета СССР лишили советского гражданства.

Григоренко получил политич-еское убежище в США. Кстати, как пишет автор, американские врачи-психиатры, проводя тша-тельное обследование Петра Гри-горьевича, не выявили у него ни малейших признаков психиче-ского заболевания. Он не сидел без дела, возлагал в Нью-Йорке Ассоциацию ветеранов Великой Отечественной войны — выход-цев из СССР.

Умер П.Г. Григоренко 21 фев-раля 1982 года и похоронен на Нью-Йоркском кладбище. Ото-шел в вечность, как пишет в за-ключение автор статьи, в мире с Господом. В постсоветской Рос-сии и Украине православная деятельность Петра Григорьевича официально признана и высоко оценена.

Михаил ТЫЧИНА.

г. Слуцк.

СПОРТ-ЭКСПРЕСС

В Чехии набирает ход чемпионат мира по хоккею с шайбой. Очередные матчи принесли следующие результаты. Группа А: Гер-мания—Латвия — 1:1; Чехия—Казахстан — 7:0.

После двух туров здесь лидируют чехи, которые набрали 4 очка. Группа В: Финляндия—Украина — 5:1; Словакия—США — 3:3. После двух туров в группе «В» лидируют финны с четырьмя набранными очками.

В Мюнхене проходит теннисный турнир с призовым фондом 375.750 евро. В первом круге внимание белорусских болельщиков было приковано к паре Волчков—Пасански. К сожалению, Влади-мир уступил своему сопернику в трех сетах — 6:2, 3:6, 5:7.

Рекламу не обязательно доставлять в редакцию, ее можно вместе с гарантийным письмом заказывать по факсу: (017) 206-69-04.

Читайце нас у Інтэрнеце <http://nv.promedia.by>

165 гадоў з дня нараджэння М.А. Камінскага (1839—1888), лятарыста, этнографа, фелка-лыста, публіцыста.

Адрас рэдакцыі: 220030, Мінск, вул.Энгельса, 34а. Прыёмная: тэл./факс (017) 206-68-71. Тэл./факс рэкламнага аддзела: 206-69-04, 206-69-06. E-mail: av@promedia.by <http://nv.promedia.by>

Індэкс 63222.

Заснавальнік і галоўны рэдактар Іосіф СЯРЭДЗІЧ

У сувязі з аўтэнтычнасцю магчымасці раздзяліць матэрыялы не рэкламу і не вярце, права ўступілі-на ў пераходны перыяд да сябе. За інфармацыю, размешчаную ў рэкламных афіянах, рэдакцыя не адказвае. Могучы друкішчы матэрыялы, у якіх названы аўтары не падпісаны газетай, Пасведчанне аб рэгістрацыі перыядычнага выдання №246 ад 10 кастрычніка 1996 г. (пасвед-чанне аб дзяржаўнай рэгістрацыі №224 ад 6 сакавіка 2000 г.). Нумар газеты адрукаваны з дыягностычнай зааказка на ААТ «Красная зезда», 220073 г. Мінск, 1-ы Загарыны завулак, 3. Падпісаны ў друку ў 15.00. Аб'ём 2 друку. арышты. Тэраж: 29 790 экз. Заказ № 635.

Среда, 28 апреля